

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.268/2023/6/II.

A felperes:

Felperes1

cím1

A felperes képviselője:

Jávor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Jávor Béla ügyvéd)

cím4

Az alperes:

Alperes1

cím2

Az alperes képviselője:

Moldován és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mátó Géza ügyvéd)

cím6

A per tárgya: kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 4.P.20.103/2022/19.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 41.317 (negyvenegyezer-háromszáztizenhét) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.852.689 forint és ennek 2019. április 25. napjától számított kamatai megfizetésére kártérítés jogcímén a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. §-a és 6:549. § (2) bekezdése alapján.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 92.634 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

[4] A felperes az alperes jogellenes magatartását abban jelölte meg, hogy a fizetési meghagyás kézbesítési vélelmének megdöntésére irányuló kérelmét jogszabálysértően elutasította. A felperes az alperes 14022/Ü/30544/2017/12. számú végzésével szemben fellebbezett, így eleget tett a Ptk. 6:549. § (2) bekezdésében szabályozott előfeltételnek, azaz a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette. A perben nem volt vitás, hogy az alperes a végrehajtást jogszerűen rendelte el, valamint az sem, hogy a végrehajtás eredményeképpen a felperesnek kára keletkezett. A felperes a kár bekövetkezéséhez vezető jogellenes

magatartásként a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pkf.51.688/2018/4. számú végzésében megállapított eljárási szabálysértések elkövetését jelölte meg. Az adott ügyben eljáró alperes a fizetési meghagyást kibocsátotta, annak jogerőre emelkedését kézbesítési vélelem folytán megállapította, majd elrendelte a felperessel szemben a végrehajtást. A felperes, tartalmuk szerint, kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmei a végrehajtás szabályszerű elrendelését követően érkeztek az alpereshez, azok végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmeket nem tartalmaztak, a végrehajtás felfüggesztésének pedig a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) alapján hivatalból nem volt helye. A másodfokú bíróság a felperes által hivatkozott végzésében az 5. sorszámú, kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet érdemben elutasító 9. sorszámú alperesi végzés tartalmát nem vizsgálta, csak annak kézbesítése és így jogerősítése körében tárt fel eljárási szabálysértéseket. A kérelem érdemi elutasítását tartalmazó, indokolással ellátott döntést az alperes mérlegelési jogkörében hozta meg. A felperes 8. sorszámú kérelme lényegében a korábbi 5. sorszámú kérelemmel azonos hivatkozást tartalmazott, a másodfokú bíróság a 8. sorszámú kérelmet elbíráló 12. sorszámú alperesi végzés érdemi vizsgálat nélküli elutasítását azért találta jogszabálysértőnek, mivel az alperesnek a kérelmeket egy végzéssel kellett volna elbírálnia. Tehát összességében a másodfokú végzésben megállapított eljárási jogszabálysértések és a kár közötti okozati összefüggés fennállását pusztán az a tény nem bizonyítja, hogy az alperes a megismételt eljárásban hozott 32. sorszámú végzésével a felperes kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmeinek helyt adott, az alperes ilyen tartalmú döntése ugyanis semmilyen logikai módon nem következett a másodfokú bíróság végzésében foglalt rendelkezésből, valamint annak indokolásából, figyelembe véve azt is, hogy a másodfokú bíróság a 9. sorszámú végzés érdemi tartalmáról nem tett megállapítást. Így a felperes kárának bekövetkezéséhez vezető folyamatban a másodfokú bíróság végzésében megállapított alperesi eljárási szabálysértések nem tekinthetők olyan meghatározó oknak, amely nélkül a kérelmek benyújtása előtt már jogszerűen elrendelt végrehajtásban ne került volna sor a felperes jövedelméből foganatosított letiltásokra. Egyébként az okozati kapcsolat megléte sem eredményezné az alperes kártérítési felelősségének megállapítását, hiszen önmagában a bizonyítékok téves mérlegelése vagy jogszabály téves értelmezése, illetőleg alkalmazása nem váltja ki a közjegyző kártérítési felelősségét, annak megállapításához csak nyilvánvalóan és kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedés vezet (EBH2002. 750, BH2000. 55, BDT2016. 3511). Az alperes per tárgyává tett magatartásai, azaz a másodfokú bíróság végzésében nevesített eljárási szabálysértések pedig nem tekinthetők olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedésnek, amelyek az alperes felróhatóságát megalapoznák.

[5] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte.

[6] Kifogásolta az elsőfokú ítéletnek azt a következtetését, hogy nincs okozati kapcsolat az alperes eljárási szabálysértései és a bekövetkezett kár között. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság végzése a per eldöntése szempontjából meghatározó, és egyben alátámasztja a felperesi keresetet is, hiszen megállapította, hogy az alperes tévesen járt el, amikor nem adott helyt a felperes kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmének. Ezért az alperes később a saját 4., 9. és 12. sorszámú végzéseit hatályon kívül helyezte, aminek következtében a felperes kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmének helyt adott. A másodfokú bíróság végzése kimondja, hogy az alperes által hozott téves tartalmú végzések folytán került sor a végrehajtás elrendelésére, azaz azt a jogsértő alperesi végzések

eredményezték. Az elsőfokú bíróság arra is hivatkozott, hogy a felperes nem kérte a végrehajtás felfüggesztését, hivatalból történő felfüggesztésnek pedig nem volt helye, viszont hiányzik a törvény megfelelő szakaszának megjelölése az indokolásból, így a hivatkozás bizonyító erővel nem bír. Önmagában nonszensz azt állítani, hogy amennyiben a fizetési meghagyás jogerősítését az alperes visszavonja, attól a végrehajtás fenntartható. Az is téves megállapítás, hogy az okozati összefüggést nem bizonyítja, hogy az alperes a megismételt eljárásban helyt adott a felperes kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmének, hiszen az éppen ezt bizonyítja. Az alperes tévesen hozott, hatályon kívül helyezett végzései eredményezték a végrehajtás elrendelése és leállítása közötti időszakban a felperes jövedelmét érintő letiltások folytán bekövetkezett károkat. Az az ítéleti megállapítás sem helyes, hogy ha lenne okozati kapcsolat, az sem eredményezné az alperes kártérítési felelősségének megállapítását. A Ptk. 6:549. §-a és 6:548. §-a nem tesz különbséget a súlyos és kevésbé súlyos jogalkalmazási, illetve jogértelmezési tévedés között, maga a Ptk. nagykommentárja rögzíti, hogy a jogalkotási folyamatban felvetődött javaslat ellenére nem tartalmazza az új jogszabály azt a rendelkezést, hogy a közigazgatási szerv mint jogalkalmazó felelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellő részletességgel állapította meg, abból helytálló jogi következtetéseket vont le, és ítéletét megfelelően indokolta. Kiemelte, hogy a felperes fellebbezésének az az állítása, hogy a másodfokú bíróság végzésében kimondta, hogy az alperes által hozott végzések téves tartalmúak és ezért került sor a végrehajtás elrendelésére, iratellenes, és az is téves értékelés, hogy ez a végzés „kihúzta a jogalapot” a végrehajtás elrendelése alól. A törvényszék végzésének rendelkező része csak az alperes 12. sorszámú végzését helyezte hatályon kívül, amely nem a végrehajtást elrendelő végzés volt. Nem ért egyet a felperes érvelésével abban a kérdésben sem, hogy a kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés mint felrőhatósági mérce ne lenne alkalmazható, a bírói gyakorlat a hasonló ügyekben töretlen.

[9] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletével és annak indokaival is teljes mértékben egyetért, így csak a felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel emeli ki a következőket.

[11] A felperes az alperes marasztalását közjegyzői jogkörben okozott kár megtérítése jogcímen kérte, így a kereset elbírálására a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése és 6:548. §-a alkalmazandó, amelyek mögöttes jogszabálya a Ptk. 6:519. §-a. Összességében tehát a felperesnek a keresetében elő kellett adnia, hogy a közhatalmat gyakorló alperes mely magatartását vagy mulasztását (mely eljárási cselekményét) tartja jogellenesnek, az milyen okból nem felelt meg az adott eljárásra irányadó jogszabályoknak, a felperes által állított kár

ezzel hogyan áll okozati összefüggésben, az milyen összegű és a Ptk. 6:522. § (2) bekezdése értelmében mely, jogszabályban meghatározott kártípusnak felel meg, illetve mikor, hogyan következett be.

[12] A felperes a keresetében azt állította és fellebbezésében is azt hangsúlyozta, hogy az alperes eljárásjogi szabálysértést vétett azzal, hogy nem adott helyt a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmeinek, a jogellenes magatartása a másodfokú bíróság végzésében megállapított jogszabálysértés. Az alperes a kézbesítési vélelem megdöntése tárgyában két végzést hozott, a 9. és a 12. sorszámút. A 12. sorszámú végzést a másodfokú bíróság valóban hatályon kívül helyezte, azonban a 9. sorszámú végzést nem. Teljes mértékben helytálló az alperes ellenkérelmében és fellebbezési ellenkérelmében is előadott – elsőfokú bíróság által is elfogadott – hivatkozás, mely szerint a 9. sorszámú végzés tartalmára, az abban foglalt döntés érdemére nézve a másodfokú bíróság semmilyen megállapítást nem tett, csupán azt jelezte, hogy annak kézbesítése nem volt megfelelő. A másodfokú eljárás egyébként nem is terjedt ki a 9. sorszámú végzés felülbírálatára, amellyel szemben a felperes nem terjesztett elő fellebbezést. Kétségtelen, hogy a közjegyző utóbb a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemnek mégis helyt adott, és ezért a 9. sorszámú végzését is hatályon kívül helyezte, de erre a másodfokú végzés egyik rendelkezése sem utasította, az abban foglaltakból ez a közjegyzői rendelkezés nem következett, ebben a körben az ítéltábla teljes mértékben egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával. A felperes kifejezetten iratellenesen hivatkozik arra, hogy másodfokú bíróság végzése bármilyen érdemi megállapítást tett volna a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem érdemi elbírálása vagy a végrehajtás elrendelése jogellenességről, az pedig, hogy utóbb az alperes mégis úgy döntött, hogy a kézbesítési vélelmet megállapító végzését hatályon kívül helyezi, önmagában nem igazolja, hogy korábban jogellenes döntést hozott volna. A felperes a jogellenesség indokaként a perben pusztán a másodfokú bíróság végzésének a tartalmát jelölte meg, ez pedig a 9. sorszámú, kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet elutasító végzés jogellenességéről semmilyen megállapítást nem tartalmaz, ezért a kártérítési feltételek közül a felperes saját előadása szerinti jogellenesség biztosan hiányzik.

[13] A másodfokú végzés kizárólag azt állapítja meg, hogy a 9. sorszámú végzés kézbesítése nem volt szabályszerű, ez – az alperesi eljárásban egyébként orvosolható – eljárási hiba azonban nem jelenti azt, hogy a tartalma jogellenes, és így ne lehetett volna a jogerős fizetési meghagyás alapján végrehajtást elrendelni. A kézbesítés szabálytalansága tehát semmilyen, a végrehajtásból eredő kárt nem okozhatott a felperesnek. Ezért az ítéltábla csak arra a következtetésre tudott jutni, hogy az alperes a szabályszerűen kibocsátott és jogerősített fizetési meghagyást követően szabályszerűen rendelte el a végrehajtást, így ha a végrehajtás során behajtott összegekből akkor vagy később a felperest bármilyen kár érte, az nem áll okozati összefüggésben a keresetben megjelölt alperesi jogsértő magatartással.

[14] Emellett az ítéltábla már csak megjegyzi, hogy a felperes keresetéből nem lehet megállapítani, hogy az állított jogellenes magatartással okozati összefüggésben a Ptk. 6:522. § (2) bekezdésének megfelelően mely típusú kára és pontosan mikor következett be. A felperes a kárára pusztán melléklet csatolásával utalt, de annak bekövetkezésével és típusával kapcsolatban jogi érvelést nem adott elő, így nem lehet megállapítani, hogy a saját álláspontja szerint pontosan milyen kára és mikor következett be. Emellett a felperes a kár

bekövetkezésével kapcsolatban arra sem reflektált, hogy az – álláspontja szerint – jogszerűtlen végrehajtás miatt visszakövetelési igénye keletkezett a végrehajtást kérővel szemben, amelyet sikerrel érvényesített is.

[15] Tehát jelen esetben sem az alperesi magatartás jogellenességét, sem a felperesnél bekövetkezett, a Ptk. 6:522. § (2) bekezdésének megfelelő valamely kár fennállását, sem a kettő közötti okozati összefüggést nem lehet megállapítani, így nem kell – és nem is lehet – vizsgálni, hogy alperes magatartása egyébként felróható volt-e, tehát azt, hogy az alperes kirívóan súlyosan sértette-e meg a jogértelmezés vagy a jogalkalmazás szabályait. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a kirívóan súlyos jogszabálysértés fennállása nem azért vizsgálendő a közhatalommal okozott kár megtérítése iránt indított perben, mert a nagykommentár vagy a bírói gyakorlat ezt mondja, hanem azért, mert az alperes az eljárása során jogot alkalmaz, és ez a magatartása csak akkor minősülhet felróhatónak, ha a jogalkalmazási tevékenységet az ügy valós tényeitől elrugaszkodva, nyilvánvalóan valótlan vagy hiányos tényállás alapján végzi, vagy az alkalmazandó jogot teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, azaz gyakorlatilag önkényes eljárást folytat. Ilyenről pedig nem lehet beszélni, ha a közjegyző az ügy valós tényeihez igazodva úgy alkalmazza az irányadó jogszabályokat, hogy ennek logikus érvekkel alátámasztott indokát tudja adni. Tehát ebből, a jogszabályok által meghatározott logikából következik az, hogy a közjegyző kártérítési felelőssége az eljárása során elkövetett jogszabálysértésért csak akkor állapítható meg, ha a téves jogalkalmazása egyben felróható is volt, ami az előzőekben kifejtettek szerint a kirívóan és egyértelműen súlyos tévedést jelenti. Ennek hiányában az állapítható meg, hogy a jogalkalmazó szerv a jogszabály adta mérlegelési vagy egyéb cselekvési lehetőségével élve járt el, ami nem minősül felróható magatartásnak.

[16] A felperes a fellebbezésében utalt rá, hogy az alperesnek meg kellett volna keresnie a lakcímnnyilvántartó hatóságot a fizetési meghagyás jogerősítése, illetve a végrehajtás elrendelése előtt, ugyanakkor ilyen jogsértést az elsőfokú eljárásban nem rótt az alperes terhére, így az ítéltábla a felperesnek ezzel a hivatkozásával nem foglalkozott.

[17] Összességében tehát a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is egyetértett, így az ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

[18] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni az alperes fellebbezési eljárásban felmerült költségét, amelyet az ítéltábla a felszámítottal egyezően a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint határozott meg. A felperes terhén marad a megfizetett fellebbezési illeték is.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott

Dr. Istenes Attila bíró helyett is

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.

bíró